

Tôi Của Khi Ấy

Contents

Tôi Của Khi Ấy	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Gặp Được Cậu, Là May Mắn Lớn Nhất Của Tôi	6

Tôi Của Khi Ấy

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, twoshot, 1×1, HE. Nhân vật chính: Tạ Minh Huy × Ngô Bảo AnLời tự xưng của nhân vật chính:« ” Tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-cua-khi-ay>

1. Chương 1:

Con người thường phạm những sai lầm, tất nhiên có thể sửa chữa hay không, cũng đều lưu lại dấu vết thật sâu trong tâm hồn. Khiến chúng ta dằn vặt, khiến chúng ta hối hận.

Với tôi, sai lầm của bản thân chính là điều tuyệt vời nhất. Bởi khi ấy, tôi mới nhận ra rằng cái gì mới là đúng, và đặc biệt, là điều quan trọng nhất của tôi.

...

Thời thanh xuân của bạn như thế nào? Có đẹp rực rỡ, đủ khiến bạn vui vẻ khi hoài niệm đến?

Còn tôi của khi ấy, thì rất vô vị. Đến mức tôi không biết vì sao bản thân lại sinh ra.

Người ta thường bảo, khoảng thời gian khiến con người ta hoài niệm nhất chính là thời cấp 3. Tôi đã luôn không tin vào điều ấy, với những kí ức của một khoảng trống trong tôi, rất mờ nhạt.

Cấp 3 của tôi, không còn trò đùa tinh nghịch vô tư vô lo, không còn những suy nghĩ đơn thuần như buổi nào. Hoặc là, không còn vì những câu nói vu vơ trong lớp học mà cười phá lên cùng đám bạn mà tôi chẳng thể nào quên được của một thời cấp 2 nào đó.

Tôi ở cấp 3, vô tri vô giác trở thành con người gần như thiếu cảm xúc. Tôi xuất hiện cảm giác tự ti, luôn khao khát có thể tự nhốt mình trong một góc kín đáo, chật hẹp và đầy bóng tối.

Tôi không còn muốn kết bạn với bất kì ai, vì đơn giản, tôi nghĩ mình hoàn toàn không thể hòa hợp được với lớp. Rồi từ khi nào, tôi đâm ra ghét chúng.

Những trò đùa của chúng, những hoạt động vui chơi của trường, những ngày học mệt mỏi và những kì thi. Tôi chán muốn điên lên được.

Tôi nhận ra rằng, bản thân mình ghét tất cả về năm cấp 3 này, ghét tất cả.

Tôi hay chống cằm nhìn ra phía cửa sổ, đôi lúc lại nhìn những trò vô bổ của chúng nó trông sự vô vị đến tận cùng.

Tôi nhớ rõ, vào một ngày mưa to, lần đầu tiên tôi bắt gặp một nụ cười mà tôi cho rằng đẹp nhất.

Là Huy, Tạ Minh Huy.

Không biết vì lí do gì mà hai đứa ngồi khác tổ như chúng tôi lại bị sắp trực nhật chung với nhau. Người con trai ấy, tôi chưa bao giờ để ý đến trước kia.

Nhìn dáng vẻ đầy lười nhác khi lau bảng của hắn, hoặc là cách hắn vì mở túi đựng rác mãi không xong nên mới ngược lên nhìn tôi, nở nụ cười nịnh nọt.

Không biết có phải vì mưa đẹp quá, hay là vì ảo giác. Dưới cái mát lạnh kì ảo, tôi thấy nó đẹp đến lạ lùng. Cái cảm giác khó tả, đánh thẳng vào trái tim tôi.

Tôi chợt nhận ra rằng, mình đã xuất hiện một tia cảm xúc, với một đứa con trai.

Những ngày tháng sau đó, thứ cảm xúc ấy ngày càng rõ rệt. Đến mức không thể coi là ảo giác.

Vì thế, tôi luôn tìm cách tránh né hắn. Không phải vì cả hai đều là con trai, mà là tôi sợ, thứ cảm xúc này không là thật.

Cũng rất kì quái, cái tên Minh Huy ấy từ lần ấy cứ bám theo tôi riết, muốn tránh cũng chẳng được. Chẳng lẽ tôi phải viết lên trán bảy chữ ” Tôi không muốn làm bạn với cậu ” thì hắn mới chịu thôi hay sao?

...

” Bảo An, cậu thích môn nào nhất? ” Hắn vừa nói, vừa ăn bánh mì, giọng hơi khàn đi.

” Toán. ” Tôi trả lời gọn lọn.

” Cái môn khô khan ấy hả? Tôi chán muốn điên. Toàn lũ quái thai mới học được. ”

Tôi im lặng. Cái gì là khô khan, quái thai chứ? Cái cảm giác mò mẫm tìm cách giải của một bài toán khó, đối với kẻ có thể làm mọi việc gần như dễ dàng như hắn, làm sao có thể hiểu được chứ?

Hơn nữa, mặc dù rất yêu thích môn Toán, nhưng tôi học chỉ có thể dừng ở mức độ khá. Khát khao có thể đi thi học sinh giỏi Toán học luôn luôn là một điều xa vời.

Tôi bất chợt hỏi:

” Còn cậu? ”

” Chẳng có môn nào cả. Tôi học đều tà tà như nhau cả thôi. ”

Tôi trừng mắt nhìn hắn. Một đứa lực học đứng hạng 3 trong lớp còn có thể mở miệng nói như vậy với một đứa hạng hai mấy như tôi sao? Đúng là nói dối không biết chớp mắt!

” Nhìn tôi đăm đũa như vậy, có phải thích tôi rồi không? ” Hắn cười phá lên.

” Thần kinh! ” Mặc dù hắn chỉ nói đùa, nhưng trái tim tôi lại không tự chủ nhảy lên.

” Tôi đẹp trai như thế này mà, làm sao không thích cho được. ” Minh Huy ghì lấy bả vai tôi.

Thế ra hắn ngoài cái học giỏi thì còn bị ảo tưởng. Tôi nghĩ thầm.

”... Mà này, thầy Đại đang đứng trước cửa lớp kia! ” Tôi chậm rãi nhắc nhở.

Hắn giật mình, đưa nhanh miếng bánh mì cuối cùng vào trong miệng.

Trường tôi, cấm học sinh mang thức ăn vào lớp.

Vào cuối năm lớp 11, tôi vẫn luôn giữ khoảng cách với mọi người, đặc biệt là Minh Huy. Tuy vậy, tôi thỉnh thoảng lại liếc trộm sang hắn, chỉ muốn biết một điều.

... Hắn, cũng sẽ nhìn về phía tôi chứ?

Gần kì thi cuối học kì II, hấn chính thức trở thành bạn cùng bàn với tôi. Cái tên ấy, mỗi khi cao hứng nhất định sẽ ôm chăm lấy cổ tôi, rồi lại cười phì cười như một tên điên. Hấn chắc lại suy nghĩ cái gì bậy bạ rồi.

Cái tính tự tiện ấy của hấn, vô tình cướp đi nụ hôn đầu của tôi. Dù biết chỉ là vô tình, nhưng tôi đã tự thề rằng. Nhất định phải tránh xa hấn nhiều hơn nữa. Nếu không, hấn sẽ nhận ra mất!

Tạ Minh Huy, càng lúc càng thân mật với tôi. Mà tôi, một mực giữ một khoảng vô hình với hấn.

Lớp 12, chị tôi từ dưới quê lên thành phố, cùng một đứa bé và một người đàn ông. Tôi được nghe kể lại, gia đình của người đàn ông kia không chấp nhận chị tôi, đơn giản vì nhà tôi rất nghèo và chị thì chỉ mới 19 tuổi. Cho nên cả hai người họ liền bỏ đi cùng nhau, chị tôi mới sinh con một tháng trước. Họ lên đây để làm giấy đăng kí kết hôn và khai sinh cho đứa bé. Tôi nghĩ rằng, nếu chị ấy hạnh phúc thì như vậy cũng đủ rồi.

Sáng sớm của một hôm nào đó, tôi tình cờ nghe được lời nói chuyện của hai đứa bàn dưới.

” Nếu còn quá nhỏ mà có con thì sẽ không tốt. Thường thì người ta sẽ bỏ đi đứa con đó! ”

” Không phải ác lắm sao? ”

” Ác thì ác thật, nhưng cũng phải biết lo tương lai cho mình. Có con sớm như vậy thì học hành như thế nào, còn chưa có sự nghiệp. Hơn nữa, nếu là gia đình vừa không chấp nhận người con gái đó, vừa coi trọng danh tiếng thì sẽ không dám tổ chức lễ cưới đâu! ”

” Đúng thật, được có một đám cưới cho riêng mình là hạnh phúc nhất của người con gái mà. ”

Cây bút trên tay tôi nằm yên không nhúc nhích. Trong đầu chỉ có hai từ ” lễ cưới ”.

Đột nhiên, tôi tự lập ra một lời thề. Sẽ cố gắng sẽ làm ra thật nhiều tiền. Sau đó tổ chức đám cưới cho chị tôi, mua cho chị một chiếc váy cô dâu thật đẹp!

” Thần thờ như vậy, không phải cũng muốn tổ chức một đám cưới với tôi chứ? ” Minh Huy ngồi lên trên bàn, nháy mắt với tôi. ” Yên tâm, việc đó cậu không cần lo, mấy vấn đề đó là của nhà chồng. Cậu chỉ cần ngồi yên một chỗ đợi tôi rước về là được! ”

Tôi định thần, im lặng mà bỏ ngoài tai câu nói ấy, tiếp tục làm bài tập. Nhưng da mặt mỏng đã sớm ửng hồng.

Minh Huy đưa tay chọt vào má tôi vài cái.

Tháng năm cuối cùng đang dần trôi qua, đầu óc tôi triệt để chú tâm vào việc học hành. Những hoạt động của trường, tôi đều bỏ qua hết. Tạ Minh Huy đối với tôi vẫn như cũ.

Đôi lúc tôi tự hỏi, với một người luôn lạnh nhạt với mình, hà cớ gì phải tâm tâm bám lấy?

Rồi, tôi cũng đã cố gắng không quan tâm đến hấn, cố gắng quên đi nụ cười ấy. Bản thân học không giỏi, lại đây áp những ước mơ muốn thực hiện. Ngoài việc cố gắng hết mức, tôi còn có thể làm được gì?

Tôi như vậy, lại không nhận ra được rằng. Những ngày tháng này, đã không còn nữa.

Tôi của 10 năm sau, không còn là tôi của khi ấy. Không còn chán ghét những ngày tháng kia, không còn tỏ ra lạnh nhạt với nó nữa.

Tôi lúc này, liều mạng làm việc. Tôi không giỏi, không thể tìm được một công việc có lương cao. Những mong muốn của tôi, chưa đủ khả năng để thực hiện.

Tôi lúc này, trong lòng tồn tại một khoảng trống mơ hồ mà tôi không thể lấp đầy được. Cảm giác khó chịu đến mức muốn xé tan mọi thứ nhưng bất lực. Đành để mặc từng giây phút trôi qua.

Tôi chợt nhận ra, bản thân chính là một kẻ tồi tàn. Không có bất cứ thứ gì, cho dù là đoạn ký ức nhỏ nhoi có thể làm bản thân ấm lòng.

Vào một buổi sáng mùa đông lạnh giá, tôi mở lại facebook. Tìm lại tài khoản đã bị bỏ rơi từ mười năm trước, ngón tay không tự chủ bấm vào nhóm của lớp cũ. Hình như, từ lúc Tạ Minh Huy tự tiện thêm tôi vào nhóm này, tôi vẫn chưa lần nào ghé xem.

Đã bấy nhiêu năm trôi qua như vậy, tuy số bài viết kêu gọi họp lớp không có nhiều, nhưng không chấm dứt. Tôi lướt từng dòng, đọc chậm từng chữ. Trái tim tôi như có gì đó làm cho nó xúc động, dấy lên một thứ cảm xúc khó tả.

Tôi xem từng tấm ảnh lớp, nhìn kỹ mọi người, rồi từ từ chuyển về góc ảnh. Nơi có tôi, có hấn ta, tay như mọi khi ghi lấy vai tôi. Và, cùng với nụ cười rực rỡ kia.

Lại lướt xuống một chút, từng đoạn video về hội trại, hoặc video kịch về trường lớp, video quay biểu diễn văn nghệ của lớp. Luôn không có sự hiện diện tôi.

Cảm giác trống trải, thêm một lần nổi lên.

Nếu hiện tại, tôi nói bản thân rất hối hận thì sẽ như thế nào?

Không hòa hợp được thì sao? Tôi vẫn có thể chọn một cách sống cho riêng mình. Để một ngày trưởng thành, quay đầu lại đều có thể nhìn thấy một thanh xuân tươi đẹp. Không đau buồn, không hối tiếc.

Nhắm thật chặt mắt, tôi cảm nhận từng đợt cay cay.

Luôn cho rằng bản thân làm và suy nghĩ là đúng. Chẳng ngờ, những thứ tôi chán ghét nhất, lại là điều quan trọng với tôi. Là vì tôi đã không biết nắm giữ. Về tất cả, và về cả hấn ta.

Tôi. đã sai rồi.

Mở thêm một tài khoản phụ, chỉ dành riêng cho Minh Huy. Tôi đọc từng dòng tin nhắn một mà hấn gửi, hấn đã thôi nhắn cho tôi từ hai năm trước. Cũng đúng thôi, không có người trả lời, dù là ai thì cũng sẽ nản. Hấn như vậy 8 năm cũng là kì tích quá rồi.

Bảo An, cậu định thi trường gì? Nếu cùng ở Sài Gòn thì sống chung với tôi nhé? Tôi có một căn nhà ở trên đây. Yên tâm, tôi không có lấy tiền đâu, haha.

Bảo An, ngủ ngon nhé. Nhớ lên face sớm, tôi chờ cậu.

Bảo An, sinh nhật vui vẻ!

Bảo An, thêm tuổi mới, nhớ học hành chăm chỉ! Nhớ cậu chết đi được, tên gốc ạ!

Bảo An, lễ tình nhân đi đâu chơi một chút nhé. Ế như chúng ta ở nhà hoài cũng đâu thể được. Biết đâu được ra ngoài sẽ kiếm được em nào ấy! Haha, nhớ lên face sớm nhé, tôi chờ cậu.

...

Bảo An, vì cậu đã lâu rồi không lên face nên tôi mới dám nói. Thật ra cậu không thấy cũng không sao, tâm tư này tôi lặng lẽ dành riêng cho mình cậu là được rồi. Chàng trai ngốc, tôi thích cậu, cực kì thích cậu! Từ cái lần trực nhật chung ấy! Không hiểu sao lúc đó cậu cứ nhìn chăm chăm tôi mãi, vẻ mặt khờ khạo mà dễ thương lắm! Về sau, luôn không tự chủ mà nhìn cậu. Cách cậu chống cằm nhìn cửa sổ, hay là từng ánh mắt của cậu. Tôi đều thích tất. Haha, thật kì lạ đúng không? Xin cậu đừng ghét bỏ tôi nhé, vì tôi thật lòng thích cậu! Nếu có thể, tôi ước mình được gặp cậu. Sẽ ôm chặt lấy cậu, không cho cậu đi đâu hết. Sẽ không để cậu mãi ngốc nghếch mà đánh mất đi thanh xuân của bản thân. Bảo An, cậu có nghĩ thế không?

...

Tôi ngã người xuống giường, tay siết chặt chiếc điện thoại.

Tôi của khi ấy, như thế nào nhỉ?

Tôi của khi ấy, có biết bản thân là một kẻ ngu ngốc?

Tôi của khi ấy, đáng ra có thể trở thành đẹp nhất.

...

Cố gắng gượng dậy, tôi vào nhóm chat riêng của lớp. Cũng thật may, bọn họ vẫn luôn giữ liên lạc với nhau.

” Mọi người biết Minh Huy hiện đang ở đâu chứ? ”

Khoảng gần 20 phút sau, có người hồi đáp.

” Ngô Bảo An? Là cậu không biết sao? Minh Huy, cậu ấy đã mất từ hai năm trước rồi, vì tai nạn giao thông. Lúc ấy là chúng tôi đi cùng cậu ta đến để tìm nhà cậu. Cậu vì sao lại chuyển xuống Đà Lạt vậy? ”

...

Cậu ấy không tiếp tục gửi tin nhắn cho tôi, bởi vì cậu ấy không thể gửi.

Ngô Bảo An, mày nhìn lại mày xem. Lúc này còn nghĩ xấu cái gì về cậu ấy?

Buổi tối mùa đông, tôi biết được mình đánh mất đi điều quan trọng nhất.

Thế giới trước mắt, giờ đây chỉ còn bóng tối dày đặc.

Kí ức về nụ cười rực rỡ kia, vẫn luôn tồn tại. Dĩ nhiên, cảm giác rung động khi ấy cũng thế.

...

Một năm trôi qua, tôi bắt đầu sợ bất cứ ai nhìn thấy dáng vẻ này, hoặc là tự mình nhìn thấy, bản thân thật thảm hại, bản thân thật đáng ghét.

Tôi đã không thể đi làm được nữa, cơ thể tôi suy yếu dần, chỉ có thể nằm viện chờ cái chết.

Xin lỗi tôi của khi ấy, vì đã không thực hiện được lời hứa. Không thể tổ chức đám cưới cho chị, không thể mua một căn nhà tốt hơn cho bố mẹ.

Và Minh Huy. Xin lỗi, vì cả đời của cậu.

Chắc... ” cậu ” và hẳn ta, ghét tôi lắm.

Câu xin lỗi này thực sự quá vô dụng rồi.

Nhắm mắt lại, tôi nhìn thấy hình bóng ai đó luôn hướng mắt đến tôi mỗi khi tôi gục mặt xuống bàn, hoặc là, thơ thẩn nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Bóng tối bao trùm toàn bộ, trong đầu tôi lại hiện lên từng đoạn video cũ của cả lớp, về những tấm ảnh, những thứ tôi từng ghét, từng thứ một.

Nếu có thể quay lại, chỉ một lần thôi...

*

Tôi nghe loáng thoáng giọng của mẹ, tưởng như là ảo giác. Chỉ tiếc, mắt mở mãi không lên, đành tiếp tục chìm trong cảm giác thoải mái.

Một lát sau, tiếng cửa bị mở tung ra.

” Bảo An, con còn ngủ được nữa sao? Mau dậy, hôm nay đi nhận lớp mới rồi! ”

Cùng với âm thanh ấy, tôi bị mẹ kéo ra khỏi giường.

Tôi giật mình, không hiểu sao lại cảm ngay khăn tắm chạy vào nhà vệ sinh. Ánh mắt lướt qua mẹ tôi.

Tôi vẫn đang chìm vào suy nghĩ, đúng không?

Nhìn thật kĩ bản thân trong gương, để chắc chắn, tôi tạt thêm nước lạnh vào mặt mình. Đúng là tôi, là Ngô Bảo An của 11 năm trước.

Khuôn mặt vẫn còn nét ngây ngô này, đang ở trước mặt tôi.

Nếu như vậy, có phải hẳn ta cũng...?

...

Thả từng bước chân chậm chạp, tìm tôi lại đập liên hồi. Đứng kề phía cửa, tôi đưa ánh mắt dò xét xung quanh, tìm kiếm thứ gì đó.

” Đi trễ mà còn dám bình thản đứng ngoài đó? Còn không mau vào! ” Thầy Đại ở trong lớp, lớn giọng bảo.

Tôi lập tức làm theo.

Không đến hàng đầu tiên như khi ấy, tôi bước nhanh xuống hàng cuối cùng, ngồi xuống.

Nếu là khi trước liên tục né tránh, vậy tôi sau này sẽ là mặt dày tiến tới.

Tạ Minh Huy ngậm kẹo, nghiêng đầu nhìn tôi.

Tim tôi đập nhanh một nhịp.

” Yo, chào bạn cùng bàn mới. ”

Tôi trầm mặc nhìn hắn, chậm rãi quan sát từng đường nét trên khuôn mặt kia, dừng lại tại khóe miệng. Tại đó, là lần đầu tiên tôi bắt gặp một nụ cười nịnh nọt, nhưng lại sáng như ban mai.

Tạ Minh Huy chớp mắt liên hồi.

” Sao vậy? ”

Tôi nhếch môi, gạt bỏ những suy nghĩ vu vơ. Buông một câu nhẹ nhàng:

” Xin chào, bạn mới! ”

Tôi của lúc này, trưởng thành hơn. Nhận ra được thứ quan trọng nhất của mình. Biết ôm chặt lấy, và biết tự hỏi...

Tôi của khi ấy, vì sao lại chọn một cách sống nhàm chán đến vậy?

The end.

2. Chương 2: Gặp Được Cậu, Là May Mắn Lớn Nhất Của Tôi

Phần 2: Gặp được cậu, là may mắn lớn nhất của tôi.

Tác giả: Vẫn là tôi, Buta siêu cấp dễ thương~.

Trước tiên, cảm ơn vì đã đọc tác phẩm nhỏ này của tôi.

Phần 1 đều là những cảm xúc, suy nghĩ của Ngô Bảo An. Vậy Tạ Minh Huy, thì như thế nào?

” Bảo An à? Cậu ấy không như những người khác. Cậu ấy luôn tự ngược đãi bản thân mình, ngăn không cho bản thân được cười, được vui vẻ. Cậu ấy đã tự cướp đi cách để mình được hạnh phúc, vậy mà còn lấy đi cả nước mắt của chính mình. Không thể vui vẻ, cũng chẳng cách nào thể hiện nỗi buồn. Bảo An ngốc nghếch như vậy, nhưng vì sao tôi không thể ngừng thích cậu ấy? ”

*

Ngô Bảo An, cái tên nghe rất nhẹ nhàng phải không? Cũng như con người cậu ấy, là một bản nhạc trầm lắng với những cảm xúc rất khó hiểu.

Ngày nhập học, tôi thấy rõ dáng vẻ run rẩy của cậu ấy khi bước vào cửa. Cậu ấy cúi mặt, không do dự đi thẳng đến bàn đầu tiên dãy kệ cửa, ngồi xuống.

Trông cậu ấy rất sợ hãi.

Dĩ nhiên rồi, bước vào một căn phòng đông người mà lạ lẫm như vậy, ai cũng thế thôi.

Chỉ không nghĩ rằng, mãi sau này cậu ấy vẫn vậy.

Suốt cả ngày đều không nói chuyện với bất kì ai, chỉ ngồi yên một chỗ, kể cả giờ giải lao. Thỉnh thoảng sẽ thẫn thờ nhìn vạt vật xung quanh hay nhìn về phía cửa sổ, hoặc là vẽ lên vở những thứ gì đó.

Cậu ấy á, rất ngô nghĩnh. Khi đứng trước cả tập thể lớp trả bài, tay cậu ấy gắt gao nắm chặt vào nhau, khuôn mặt xuất hiện nhiều vết ửng hồng, cố gắng nhìn thẳng về một hướng.

Bảo An không biết, dáng vẻ của cậu ấy đáng yêu đến mức người khác nhìn vào chỉ muốn bắt nạt đâu.

Trong những lần ngoại khóa hay hoạt động vui chơi của trường lớp, cậu ấy thường tìm cách trốn tránh.

Cậu ấy rất ghét chụp ảnh, thích thu mình vào ở một góc khuất nhỏ. Khi trời mưa hoặc âm u, cậu ấy trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Tôi khác cậu ấy, khác rất nhiều. Tôi vui vẻ, hoạt bát và hòa đồng với mọi người, tính thích nghi với môi trường rất tốt. Vì vậy, trước toàn bộ hành động lẩn suy nghĩ của cậu ấy, tôi khó có thể nắm bắt được.

Vì sao lại có một người khác biệt như vậy? Đúng hơn là, cậu ấy nhọt nhòa giữa những điểm rất dỗi bình thường.

Tưởng chừng như cả thế giới này có nhỏ bé lại đi chẳng nữa, cậu ấy vẫn hoàn toàn bị cô lập.

Cậu ấy biết cô đơn. Chỉ là được giấu dưới vẻ ngoài bình thản.

Tôi tự hỏi, cậu ấy ở một khoảnh khắc nào đấy. Có cảm thấy mệt mỏi?

Một con người như vậy rất dễ bị người khác lãng quên. Nói cách khác, là bị bỏ mặc.

Tôi đối với Bảo An chỉ là sự chú ý trong thời gian ngắn. Nếu là tự biện hộ cho mình, thì tôi cũng là một con người bình thường, bị rất nhiều thứ chi phối, đến mức không còn để tâm đến con người kì lạ kia.

Cậu ấy sau này ra sao, tự mình trải qua những điều gì, tôi đều không biết.

Một ngày của năm lớp 11, tôi đi trễ, bị phạt phải trực nhật cả hai ngày liền. Một lần tôi tự làm hết. Một lần là cùng với Bảo An, vì ngày hôm đó trùng với phiên trực của cậu ấy.

Cậu ấy mà, chỉ ngồi một mình một bàn. Nên khi đến phiên trực nhật thường sẽ được sắp chung với một ai đó. Vậy nên, hai người chúng tôi từ hai người vừa ở khác tổ, vừa người ngồi trên, người ngồi dưới lại trực nhật chung với nhau.

Khi đó, trời mưa rất to. Không khí cực kì mát lạnh.

Suốt cả buổi, Bảo An im lặng mà quét lớp. Tôi thỉnh thoảng đưa mắt nhìn, cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ rất nhiều điều.

Cậu ấy đã thay đổi.

Cậu ấy không như trước, không còn dáng vẻ hay sợ sệt. Thay vào đó, là vẻ mặt rất lạnh, dường như thiếu đi một chút gì đó.

Cảm giác ấy xa cách lắm. Muốn vươn tay chạm tới nhưng lại sợ không thể nắm bắt được.

Chỉ là một con người, không có gì đặc biệt. Nhưng muốn đến gần lại khó khăn đến vậy.

...

" Bảo An! " Tôi khẽ gọi.

Cậu ấy chậm rãi ngẩng đầu.

" Bảo An, cậu thấy đáng ghét không chứ? Ai đời lại làm ra cái túi đựng rác vừa dễ rách, vừa khó mở như thế này không? " Tôi gãi gãi đầu, dương lên nụ cười nịnh nọt. Tay vấy vấy túi nilon.

Cậu ấy nhìn tôi một lúc lâu, không chớp mắt. Tôi cũng vui vẻ nhìn lại.

Có lẽ cả Bảo An, và tôi, chưa từng biết ánh mắt của cậu ấy đặc biệt đến mức nào. Tôi thấy, ánh mắt kia rất buồn, rất vô hồn. Nó sâu thẳm, khiến tôi không thể nào cảm nhận được.

Ánh mắt ấy, cuốn tôi vào một khoảng trống nào đó rất kì lạ.

Ánh mắt của một con người không phải tự dưng mà buồn. Cậu ấy cũng vậy. Nhưng còn lí do?

Bảo An đưa tay lấy túi đựng từ tay tôi, mở nó ra để dành. Trong tiếng của mưa, tôi nghe thấy được giọng cậu ấy khẽ nói: " Đồ ngốc! "

Tôi sững người, cậu ấy bảo tôi là đồ ngốc.

Có phải tôi không được bình thường phải không? Vì sao lại thấy cậu ấy đáng yêu nhỉ?

Hình như trước kia, tôi luôn coi cậu ấy là sinh vật lạ. Không biết nói những câu đại loại như vậy.

Dần dần, tôi cứ như kẻ điên bám theo cậu ấy. Với Bảo An, tôi chính là cái đuôi, cắt mãi không được. Nhưng tôi muốn sao? Việc ấy đã trở thành thói quen mất rồi!

Vừa điên, vừa mặt dày.

Trong từng tiết học, cậu ấy vẫn thường nhìn ngắm khung cảnh qua cửa sổ. Có lúc sẽ len lén đưa mắt nhìn tôi.

Một người như cậu ấy lại có ngày dám quay đầu xuống tận cuối lớp chỉ để nhìn tôi, là tôi đa tâm, hay cậu ấy thực sự có ý?

Chúng tôi khác nhau, phải. Chính vì như thế, tôi lại muốn tìm hiểu con người ấy. Nhưng hình như, đây không đơn giản chỉ là hứng thú bình thường.

Tôi không muốn cậu ấy tổn thương, nên tuyệt đối không để suy nghĩ lẫn cảm xúc mà mình đang có chỉ là ngộ nhận.

Âm thầm bên cậu ấy, tôi cứ tưởng như vậy là đủ rồi.

Ngô Bảo An, cậu ấy nhìn tôi nhiều như vậy cũng chỉ vì sợ mất một người bạn mà thôi. Không muốn nghĩ sâu hơn, vì muốn tốt cho cậu ấy.

Gần kì thi học kì II của năm lớp 11, tôi xin thầy chuyển đến ngồi cùng bàn với cậu ấy.

Cậu ấy học không tốt, luôn tự ti về bản thân mình. Tôi làm sao có thể bỏ mặc cậu ấy mà không lo chứ?

Cho dù cậu ấy luôn tìm cách tránh né tôi. Nhưng yên tâm, tôi không phải loại người chỉ nhìn bề ngoài mà nhận xét vắn đề. Tôi sẽ tìm ra nguyên nhân, chắc chắn là thế.

Tôi hiểu ra, khi bất kì ai làm giúp cậu ấy một việc gì, dù là nhỏ nhất nhất cũng đủ khiến cậu ấy vui sướng. Đơn giản, bởi vì việc đấy là giành cho cậu ấy, chỉ thuộc về mỗi cậu ấy.

Tôi nhớ, khi thầy Đại viết giúp Bảo An công thức Hóa, cậu ấy đã nhìn chăm chú cuốn vở, nét mặt rất vui mừng. Tôi biết rõ, không phải cậu ấy vui vì có công thức để làm bài, mà là cậu ấy cảm nhận được chút gì đó cho mình.

Vậy, tôi tự tiện bước vào cuộc sống của cậu như thế này, cậu có vui không? Vì có một người đang quan tâm đến cậu.

Năm lớp 12, gia đình cậu ấy gặp vấn đề lớn về tài chính. Cả nhà chuyển từ một căn nhà nhỏ sang nhà nhỏ hơn khác.

Chị của cậu ấy còn rất nhỏ tuổi đã sinh con, có thể sống bên người chị ấy yêu. Nhưng không thể tổ chức một đám cưới.

Đối với một người con gái, được mặc chiếc váy cô dâu thật đẹp, bước vào lễ đường cùng người mình yêu chính là một hạnh phúc không thể thiếu. Đúng không?

Cậu ấy tăng thời gian làm thêm của mình. Hơn nữa còn tự tay thiết kế một chiếc váy. Tôi biết, cậu ấy đang ấp ủ điều gì.

Một mình cậu ấy chống chọi với cả thế giới, nhưng bản thân lại như thể mình đang rất hạnh phúc. Tôi muốn biết, ngoài việc thích thu mình vào một góc tối, cậu ấy có biết khóc không?

Nghe thật buồn cười, đúng không? Nhưng không phải người nào cũng dễ dàng khóc, hoặc ra, ngăn không cho bản thân mình được khóc. Đơn giản là, tự ngược đãi mình.

Bảo An không muốn để tôi đến nhà dạy kèm cậu ấy. Là vì cậu ấy không có thời gian, hay là muốn tránh mặt tôi?

Tôi thấy, ánh mắt của cậu ấy càng lúc càng buồn hơn.

Tôi thấy, bản thân mình đã không còn cách nào chạm tới cậu ấy nữa rồi.

...

Được nghỉ tết, tôi tìm một ngày thích hợp để đến thăm cậu ấy. Bảo An có bất ngờ không nhỉ? Cậu ấy, sẽ nhớ tôi chứ?

Lấp ló ngoài cửa, tôi thấy mặt cậu ấy đỏ bừng. Cậu ấy đang tức giận.

”Chị thật ngốc! Nếu thiếu tiền có thể nói với em, tại sao phải đi bán xe chứ?”

”Bảo An, cái xe đó không quan trọng. Dù sao thì...”

”Chị là đồ ngốc, đồ ngốc! Không quan trọng, nhưng chị có cảm thấy buồn không chứ?! Em vẫn có thể cố gắng kiếm tiền, đừng xem em là kẻ vô dụng như vậy!” Cậu ấy ngắt lời.

”Không phải...”

Bảo An chạy đi, lướt qua cả tôi. Nói đúng hơn, tâm trí cậu ấy rồi đến mức không để ý đến xung quanh nữa.

Tôi về nhà, hôm sau lần nữa trở lại. Tôi muốn nhìn thấy, một điều thôi.

Bảo An đứng trước cổng, lạnh nhạt nhìn tôi.

”Yo, nghỉ tết là không nhớ đến bạn mình luôn hả?” Tôi nhướn miệng cười.

”Vào đi!” Cậu ấy quay lưng. Lưng cậu ấy thật mỏng manh, tôi chỉ muốn đưa tay tới ôm lấy cậu ấy, bảo bọc cậu ấy thật tốt.

Tôi đưa mắt khắp nhà, hình như mọi người đi hết rồi.

Bảo An thấy cho tôi cái bánh quy. ”Tết rồi mà vẫn muốn ám tôi.”

”Đành chịu, không được chọc cậu, tôi chịu không được~. Haha!”

Cậu ấy lườm tôi, không trả lời gì.

Điều tôi mong? Bản thân chịu nhiều thứ, nhưng vì sao vẫn phải tạo ra cho mình vỏ bọc bảo vệ, tỏ ra bình thường?

Cậu ấy có thể chia sẻ với tôi, có thể kể cho tôi nghe chuyện hôm qua. Nhưng mà, cậu ấy lại chọn cách im lặng. Một mình chịu đựng tất cả.

Cậu ấy có thể khóc. Khóc không phải là yếu đuối. Nhưng cho dù là phải, thì nó cũng không đáng ghét đến vậy đâu.

...

Gần ngày thi tốt nghiệp, Bảo An chăm chỉ hơn nữa. Tôi hiểu rõ, cậu ấy nhất định phải sáng suốt, chọn đúng ngành nghề và trường học thực sự thích hợp với mình. Gia đình cậu ấy sắp không trụ nổi nữa rồi. Nếu chọn sai, toàn bộ thế giới của cậu ấy sẽ sụp đổ hết mất.

Cậu ấy bỏ ra nhiều thời gian để phân tích từng công việc. Cố gắng tìm ra sở trường của mình.

Nhìn cậu ấy cứ chạy hết nơi này đến nơi khác, hỏi ý kiến của mọi giáo viên. Tôi lại muốn cười thật lớn.

Đối với tôi, Bảo An của lúc này chính là đáng yêu nhất, là tuyệt vời nhất.

Lúc ấy, tôi ước thời gian đừng trôi đi. Cứ như vậy mãi mãi về sau, đừng thay đổi có được không?

Tôi từng nghĩ, thời gian có trôi đi thì mới có niềm vui. Giống như ta mong đợi một ngày nào đấy thì sẽ muốn nhanh chóng chạm đến nó.

Đến sau này mới nhận ra, những lúc thế này, chỉ có ngừng lại sự tuần hoàn của thời gian thì mới giữ lại được những thứ tươi đẹp nhất.

Những thứ tươi đẹp nhất ấy, tôi đã bỏ lỡ rất nhiều.

Cuối năm, chúng tôi xa nhau. Phải, tôi cứ nghĩ mình có đủ sức để ngăn cản điều này. Cuối cùng, tự cao tự đại sẽ gánh chịu hậu quả.

Tôi luôn muốn bảo vệ cậu ấy, luôn ở bên cậu ấy. Nhưng mà, lại vô dụng để cậu ấy đánh mất đi những điều quý giá nhất của tuổi thanh xuân.

Thầm lặng quan sát, không ngờ rằng sẽ tự làm cậu ấy xa cách tôi hơn nữa.

Xin lỗi, là tôi không tốt. Nếu không, cậu sẽ chẳng trở nên như vậy.

Đáng lẽ tôi nên chủ động hơn mỗi khi cậu cố tỏ ra mạnh mẽ.

Không ngờ rằng, mình vô dụng đến vậy.

Lên Đại Học, tôi không thể tìm thấy cậu ấy. Kiên trì nhắn tin, nhưng cậu ấy vẫn biệt vô âm tín.

Cậu ấy đi đâu rồi, cậu ấy có nhớ đến tôi?

Tất cả sẽ kết thúc dễ dàng như vậy sao? Nhặt nhòa mà biến mất. Nó nhanh đến mức tôi không thể bắt kịp được.

Gặp được cậu, là may mắn lớn nhất của tôi. Chỉ đơn giản là vậy, không có gì đặc biệt hay sâu xa. Nhưng mà, chính tôi đã không biết giữ chặt may mắn ấy.

...

Tám năm sau, tôi trưởng thành. Không thể cười vui vẻ như trước kia, không có mục đích cụ thể. Nhiều tài năng như vậy để làm gì chứ? Rốt cuộc vẫn là kẻ vô dụng.

Một ngày cuối thu, tôi nhận được tin tức của Bảo An. Tôi cùng những bạn học cũ đến tìm cậu ấy.

Cậu ấy của lúc này, như thế nào nhỉ? Có sống vui vẻ không? Hoặc, là như khi ấy? Là Ngô Bảo An trong tâm trí tôi của thuở nào?

Tôi chợt nhận ra. Gặp cậu, ở bên cậu, nhưng chỉ biết đặt ra những câu hỏi ngu ngốc.

Lần này, tôi sẽ không đánh mất cơ hội ấy đâu. Sẽ thấu hiểu cậu ấy, biết cậu ấy muốn gì.

Tôi sung sướng bước đi, đến mức không nghe thấy tiếng hô hoán của những người khác. Rồi, chiếc xe lao đến, tiếng phanh xe thật mạnh vang lên ngay bên cạnh. Trước mắt tôi là một mảnh màu xám, không có bất kì điều gì cả.

Ông Trời đang trêu đùa tôi, đúng không?

Tôi không cảm thấy đau, một chút cũng không có. Cho dù là của cơ thể hay là tâm hồn. Tôi chỉ cảm thấy thật trống rỗng, không thể cười cũng chẳng thể khóc.

Ngô Bảo An, tôi nhớ cậu lắm. Thực sự rất nhớ!

Nhớ chết đi được!

Nếu có thể bắt đầu lại lần nữa, tôi sẽ không như vậy.

*

Thứ cảm giác khó chịu bủa vây quanh tôi, tôi bật dậy, mắt mơ hồ nhìn ra phía cửa sổ. Ngoài kia, ánh nắng vẫn còn yếu ớt lắm.

Tôi chưa chết, hình như là thế.

Nhưng mà, căn phòng này lại mang cho tôi chút gì đó rất kì lạ.

Tôi chậm rãi nhìn xung quanh, rồi chợt chạy nhanh ra cửa sổ, kéo mạnh rèm.

Chim đang hót, gió đang thổi. Từng người lười nhác bước ra khỏi nhà.

Tay tôi run lên, thứ áp lực vô hình đè lên tận thâm tâm. Rõ ràng là khung cảnh quen thuộc, nhưng vì sao lại cảm thấy xa lạ như vậy?

Tôi đã từng đứng từ trên lầu đưa mắt nhìn vạn vật bên ngoài. Mỗi buổi trưa đã từng mong đợi cậu ấy đi ngang qua, rồi lại như kẻ điên đưa tay vẫy gọi.

Tôi biết, đây không phải là mơ.

Những hạt mưa còn đọng lại nhỏ giọt vào vai tôi, lạnh buốt.

...

Tôi đến, ngồi ở dãy bàn học cũ như khi ấy. Hôm nay là ngày nhập học, đúng là ngày này.

Tôi vẫn bình thản nhai kẹo, mắt cũng không hướng nhìn ra cửa chờ đợi. Tôi biết cậu ấy sẽ đến.

Thầy Đại bước vào lớp, bắt đầu với màn giới thiệu dài hoản. Thầy không biết, khi trước thầy đã già đến mức nào đâu.

Nhớ đến, thế nào vẫn không nhịn cười nổi.

Thầy đột nhiên ngừng nói, tim tôi dựng đứng cả lên. Không phải vì tôi cười mà thầy nổi giận, định phạt tôi chứ?

"Đi trễ mà còn dám bình thản đứng ngoài đó? Còn không mau vào!" Thầy nhìn ra cửa, lớn giọng nói.

Ánh mắt tôi chuyển hướng theo. Đầu ai lấp ló bên ngoài.

Lại sợ sệt nữa sao? Cậu ấy vẫn không thay đổi.

"Xin lỗi thầy!" Cậu ấy lập tức cúi đầu, rồi phóng nhanh xuống cuối lớp.

Cậu ấy càng gần về phía tôi, tầm mắt tôi càng thu nhỏ lại.

Bảo An vùng về nhìn tôi thật lâu. Tôi biết rõ, cậu ấy không quên hết tất cả. Nhưng tôi sẽ giả vờ không nhớ.

Cậu ấy rất dễ xấu hổ. Nếu biết tôi còn là "tôi" của khi ấy, cậu ấy chắc chắn không dám chủ động tiến tới đâu.

Tôi không muốn nhìn thấy một kẻ điên cuồng sửa chữa sai lầm của quá khứ. Tôi muốn thấy một Ngô Bảo An tự tin đứng trước mặt tôi, không ngần ngại bất cứ điều gì.

Tôi sẽ làm cho cậu ấy quen với mọi việc. Đến một lúc nào đó, tôi sẽ nói ra sự thật này. Lúc ấy, chắc cậu ấy sẽ không thẹn quá hóa giận, đánh tôi chết chứ?

...

"Tạ Minh Huy, dạy kèm cho tôi đi!" Bảo An gõ tai nghe của tôi ra, nhét cho tôi một bịch kẹo lớn.

"Cái gì đây?" Tôi xé kẹo, bỏ vào miệng mà không cần suy nghĩ nhiều.

"Là tiền lương của cậu để cậu dạy kèm cho tôi. Cậu ăn rồi, không trả lại được đâu!" Bảo An nhếch môi, sau đó quay lưng bỏ đi.

Tôi sững người một chút, vài giây sau mới có thể phản ứng. Khoanh tay, úp mặt xuống bàn, tôi cười to.

Mắc mưu của cậu ấy rồi!

Ngô Bảo An, cậu được lắm!

Gia đình Bảo An chuyển nhà, cậu ấy liền trở nên bận rộn. Một mình sắp xếp đồ đạc, tự tay thiết kế nội thất của nhà.

Cậu ấy biết, sớm muộn gì cũng sẽ phải chuyển đi như khi ấy, nên liều mạng đi làm thêm. Cho dù căn nhà không lớn, nhưng ít ra vẫn có thể khiến nó đẹp hơn.

Bảo An ấy mà, cái gì đều làm được. Chỉ là không có động lực mà thôi.

Có thể nói tôi đang tăng bốc cậu ấy lên, hoặc là đó vốn dĩ là sự thật.

Tuần trước trường tổ chức giải bóng rổ, nên chiều nào tôi cùng cậu ấy và đám con trai trong lớp đều ở lại tập. Bảo An chưa từng chơi môn thể thao này, việc tập luyện cũng trở nên khó khăn hơn nhiều.

Tôi liếc mắt sang vài đứa con gái đứng ở cửa nhà thể thao, rồi nhìn sang áo thể thao rộng phồng phình của cậu ấy ướt đầy mồ hôi, sau đó bước đến gần.

” Đám con gái lớp mình chết mê chết mệt với mấy người chơi bóng rổ ấy. ”

” Thì sao? ”

” Tôi chỉ nói vậy thôi. ” Tôi nhún vai. ” Mai kiểm tra Sử. Nhớ học bài nhé, chỉ tôi! ”

” Đồ mặt dày! ” Cậu ấy chú tâm vào trái bóng, chẳng thèm cho tôi một ánh nhìn.

” Bảo An, mà cậu... ”

” Tôi không có buồn đâu.” Cậu ấy đảo mắt, suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp. ” Cậu quan tâm vớ vẩn rồi. Nếu không bị cậu tự tiện đăng kí tên vào danh sách, thì tôi cũng không biết bản thân còn nhiều điều chưa rõ đâu. ”

” Tôi có nói sẽ đến an ủi cậu sao? ” Tôi bắt mắt, bĩu môi.

” Tạ Minh Huy, tôi đi guốc trong bụng cậu hết rồi! ” Bảo An ngừng đập bóng, hướng tôi nhếch môi cười.

Tôi im lặng nhìn cái răng khểnh của cậu ấy mà khẽ nuốt nước bọt. Kế đó, bước nhanh tới dùng tay che miệng của cậu ấy lại.

Cậu ấy mà cười nữa thì tôi rụng tim mất.

Cậu ấy lùi một bước, tặng tôi cái lườm đầy khinh thường. Sau đó như chớp chạy đến rổ và nhảy lên thật cao. Tôi ngẩn người quan sát khoảnh khắc đẹp đẽ chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Lưng cậu ấy duỗi thẳng khi nhảy lên, trái bóng vào rổ, cậu ấy tiếp đất, cơ thể gặp nhẹ lại.

Với tôi mà nói, cậu ấy là tâm điểm. Che đi toàn bộ ánh sáng của hoàng hôn; nói cách khác, những vệt sáng có chói lóa đến nhường nào cũng đều phải khuất phục trước Bảo An.

Tôi nhếch môi cười khổ, lắc đầu xua đi chút quái dị trong đầu. Có phải vì thích cậu ấy rất nhiều cho nên suy nghĩ càng lúc càng sến súa rồi không?

Bảo An mà biết được, chắc sẽ coi tôi như sinh vật lạ mất.

Tập bóng xong, tôi khoác vai cậu ấy về. Lúc này trường đã tắt hết điện, nhưng ánh sáng từ bầu trời thì vẫn còn đó.

Bảo An cầm trên tay chai nước, trầm mặc không nói gì. Tôi đoán, cậu ấy đang tự xem lại biểu hiện cho mình đối với mọi người có tốt hay chưa.

Những hoạt động này, cậu ấy thực sự đã cố gắng rất nhiều.

Trước kia, tôi luôn muốn cậu ấy có thể hòa nhập được với mọi người. Nhưng càng ngày tôi càng nhận ra, cậu ấy thực sự là không thể. Tính cách thật vốn là thế, mãi không thay đổi được.

Cũng chẳng sao cả, cậu ấy ít ra cũng đã làm được những gì trước kia chưa làm được. Lúc này, cậu ấy chỉ cần là cậu ấy là được.

Tiếc là, hình như tên ngốc này vẫn chưa nhận ra điều đó. Tôi sẽ không nói, những việc thế này nên để cậu ấy tự mình trải nghiệm là tốt nhất. Còn tôi à, làm chất xúc tác là được rồi.

” Cười cái gì đấy? ” Bảo An ngẩng đầu.

” Đột nhiên cảm thấy cậu đáng yêu thôi! ” Tôi đưa tay véo má cậu ấy. Tên ngốc à, cậu thực sự đáng yêu lắm.

Như dự đoán, Bảo An thực sự nhìn tôi với ánh mắt quái dị, lại rất nhanh quay phắt đầu sang hướng khác.

” Diên! ”

” Ngô, Bảo, An! Tôi thấy cậu đỏ mặt rồi nhé, hết đường chối! ”

Bảo An hừ một cái, sau đó bước nhanh chân đi. Giận dữ hay ngại ngùng đây? Tính đúng ra cũng gần ba mươi tuổi đầu, lại có thể đáng yêu như thế này sao?

Tôi nhún miệng cười, chạy tới, vỗ lấy người cậu ấy, xoa thật mạnh mái tóc Bảo An.

*

Giáng sinh đến, trời rét lạnh hơn thường ngày. Giáng sinh đúng là giáng sinh, đi đến đâu cũng thấy những thứ giống nhau, xanh xanh đỏ đỏ. Nhưng mà, cảm giác rất tốt.

Còn hơn sáu tháng nữa chúng tôi sẽ thi Đại Học. Bảo An chọn khoa Mỹ Thuật, tôi thì là Kinh Tế. Lớp 12 rồi, không ngờ đấy. Cứ vui chơi mãi miết, rốt cuộc cũng không biết thời gian đã trôi đi nhiều đến vậy.

Tôi vươn vai một cái thật sâu, rồi ngáp. Mắt thì ngó đông ngó tây tìm kiếm. Ngô Bảo An chạy đi đâu mất rồi?

Hôm nay Nhà Trường không cho phép học sinh nghỉ, nên chúng tôi đã trốn học. Nháo từ nơi này đến nơi khác hết cả một ngày, giờ cũng mệt rồi.

Tôi ngửa cổ lên nhìn bầu trời tối đen đầy ắp gió, hít sâu và thở mạnh. Một mình ngồi ở băng ghế đá, vừa lạnh vừa đói, còn suốt cả 30 phút. Chẳng lẽ Bảo An muốn ngày mai nhìn thấy cái xác khô là tôi hay sao?

” Minh Huy, mới đó đã mệt? ” Âm thanh quen thuộc vang lên, nghe ngữ khí là biết đang chỉ trích tôi rồi.

” Tôi đói! ” Tôi chỉnh lại tư thế.

Bảo An mỉm cười, lấy trong túi ra một hộp quà nhỏ viền vải bông màu xanh dương. ” Thế muốn đồ ăn hay là cái này? ”

Tôi rất nhanh phản ứng, chớp ngay hộp quà, cười nịnh nọt. ” Hết đói rồi! Hết đói rồi! ”

Thế ra đại nhân chạy đi là mua quà cho tôi đấy à? Có cho tôi chờ cả tiếng cũng cam tâm tình nguyện. Đúng là vì quá thích, nên lòng tự tôn gì đó đã sớm bị chính mình vứt đi rồi.

Tôi khoanh chân lại, từ từ mở gói quà. Bảo An phì cười, ” Tưởng ngồi xấu quá! Ai mà yêu được chứ? ”

” Chỉ có kẻ điên mới yêu được tôi thôi. ”

” Phải, đúng là bị điên thật rồi! ”

Bảo An vừa nói xong, quà đã mở. Bên trong hộp là một cặp nhẫn đôi, nó lấp lánh như vậy, chỉ có thể làm bằng bạc.

Cậu ấy mặt không đổi sắc, ngồi xuống ghế. ” Không hiểu vì sao lại có động lực đi kiếm tiền, kết quả rất thành công! ”

Lấy một chiếc đeo vào ngón tay mình, tôi ngoài cười tươi đến mức tình ý đều lộ ra hết thì còn làm được gì?

” Đến bây giờ mới chịu đưa? ” Tôi đeo cái còn lại vào tay cậu ấy.

” Vì bây giờ thợ mới làm xong. ”

” Bảo An, cậu đã đi trước như vậy, nhưng vẫn còn thiếu một bước. Vậy bước còn lại... ”

” Tôi thích cậu! ” Tôi và cậu ấy đều quay đầu nhìn nhau, đồng thanh nói. Tôi thấy, mắt cậu ấy có nét cười rất sâu, không còn là ánh mắt luôn vô cảm như khi ấy.

Tay tôi run lên, sau đó vươn người đến phía trước, hôn nhẹ lên môi cậu ấy. Trời có lạnh lẽo đến đâu vẫn không dấu lại hơi thở ấm áp của Bảo An.

Thanh xuân của chúng tôi, chỉ nhẹ nhàng như vậy. Nhưng mà, nhẹ nhàng của lúc này, không phải là cái nhẹ nhàng của khi ấy.

Chúng tôi không còn bất cứ điều gì hối tiếc nữa, không cần phải điên cuồng sửa chữa những sai lầm. Sau này, có thể vui vẻ mà bên nhau.

Giáng sinh nơi đây, không có tuyết nhưng đẹp hơn bất kì nơi nào.

Tôi, rất thích cậu!

The end.

Buta: Mọi người, có cảm giác thế nào?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-cua-khi-ay>